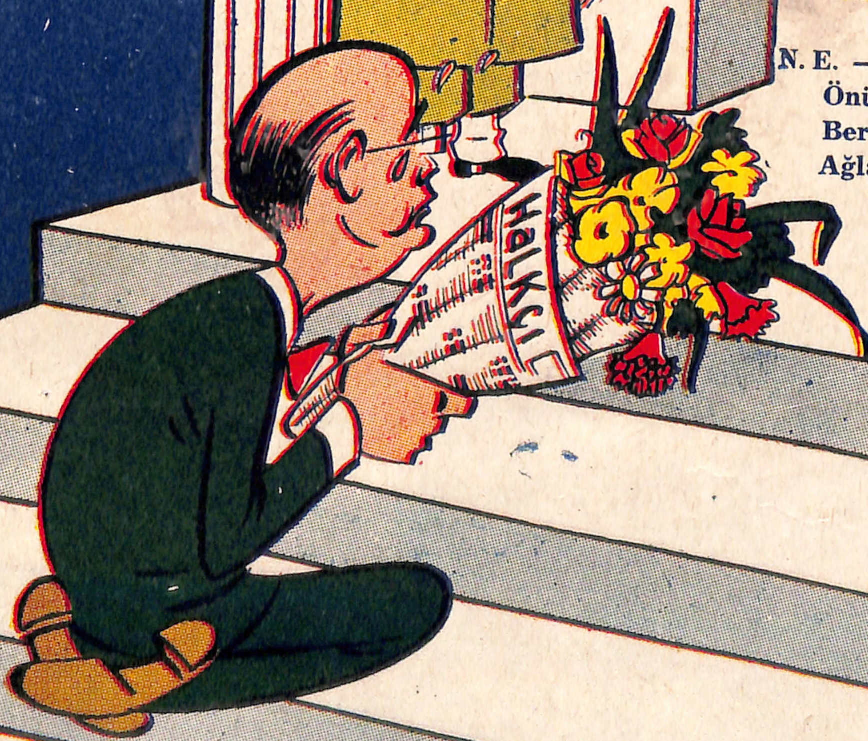
Akbaba



BAŞVEKÂLET



N. E. — Dediler ki sana emel bağlayan,
Önünde diz çöküp bir dem ağlayan,
Bermürad olurmuş, ben de bir zaman
Ağlayın murada ermeğe geldim!

SAYI : 152 C.: 6 - 10 ŞUBAT 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Hapşuuu!..

Bu sene kış gelmedi. Gençlerin Pamuk Prensesi, ihtiyarların ezraili gibi hayal ettikleri kış... Yatak odamın penceresine sarkan çıplak dalların damarlarında gizli bir hayat usaresi dolaşıyor. Nere- deyse yarın sabah gözlerimi açınca yemyeşil yapraklar ve bembeyaz badem çiçeklerile donanmış göreceğim.

Tuhaf değil mi? Siyasî mizacımızın havası da tabiate uydu: İç politika dünyamızda ılık bir bahar rüzgârı esiyor. Nasıl ışıl ışıl bir güneş gökyüzünü kirleten bulutları altın bir sünger gibi siler, parlatırsa, bir anda, iktidarın çatık kaşları yumuşadı, yüzü güldü ve hava açtı.

Herkesin hakkını vermek lâzım: Nihad Erim'in de beş senede uyanan basireti, Kasım Gülek'in Amerika topraklarında iktidar sözcüsü şeklinde dile gelen vatanseverliği ve nihayet Adnan Menderes'in en öfkeli dakikasında bile kucaklamaya hazır açık kalbi, yıllardır hasretini çektiğimiz bu tatlı, bu güzel, bu bahtiyar havayı yaratmıştır.

Şimdi yeni bir devir başlıyor: Sahici demokrasi devri... Gazete sahifelerinde, meclis kürsülerinde fikirler çarpışacak ve o fikirleri savunan eller dostça sıkışacak, o fikirleri haykıran dudaklar dostça gülümseyecekler.

Yarın ihtiyar ve aziz üstadımız Hüseyin Cahid Yalçın'ın, hapishane kapısından hürriyet havasına çıktığını, hepimiz, göğüs dolusu bir nefes alarak sevinçle seyredeceğiz.

Bu parti, şu parti, o parti.. Hepsi, her şey vatan için!

Demokrasinin bahar havası tatlı tatlı esmeğe başladı...

Durun, durun, durun... Hapşuuu!. Affedersiniz, galiba bahar havasına aldanıp üşüttüm..

Zarar yok, benimki iki asprinle geçer. Ama politikacı dostlarım siz dikkatli olun, fazla açılıp saçılmayın!.

Yusuf Ziya ORTAÇ



Şehire bir kuzu indi!

Gazetelerden: TERKOS SUYUNA ZAM YAPILDI!..



İstanbulun üstüne
Şıp dedi damladı..

Mesut Yuva Anonim Ortaklığından:

Ortaklığımızın hissedarları fevkalâde genel kurulu, gelecek pazar günü 6. Sulh Hukuk mahkemesi salonunda vuku bulacaktır. Hisse ve söz sahibi olup, mezkûr toplantıya girmek isteyen «Mesut Yuva» ortaklarından, karım, kaynanam, kayınbiraderim, bacanağım, baldızım, aile dostlarımız, karımın tanıdığım ve henüz tanımadığım arkadaşlarının, komşuların ve vekillerinin, duruşma tarihinden evvel, davetiyelerini almaları rica olunur.

Gündem:

1 — Ortakların münasip haddi aşması ve Mesut Yuva'ya sığmaz hale gelmesi,

2 — Ana sözleşmenin kaynana tarafından ihlâli.

Mesut Yuva Anonim Ortaklığı namına
Zavallı koca

CEZAEVLERİNDE YER KALMADI.. (Gazetelerden)



— Ne yaparsın abi, mesken buhranı!.. (Tonguç)

Olaylar Alaylar

Yıkılan Ev Üstüne

AĞIRLIK

Ayazpaşada dört katlı bir ahşap evin çökmesi dört vatandaşın ölümüne sebeb oldu. Şimdi bu kazada sorumlu aranıyor. Çöken evin mahkemedeki dosyasının ağırlığı beş kilo imiş. Hâlâ suçlu aranır mı? Evin, dosyaların ağırlığına dayanamayıp çöktüğü meydanda.

Bundan sonrası için yapılacak iş, yıkılma tehlikesi gösteren evleri fen heyetlerinin muayenesi değil, mahkemedeki dosyaları tartmaktadır.

ÖKSÜRÜK MUKAVEMETİ

Yıkılan ev için Belediye Fen Heyeti, «yıkılmaz!» diye rapor vermiş. Fen Heyetindeki müvendizlerle (!) konuştuk. Müvendizlerden biri şöyle dedi:

— Siz hiç hükûmet adamlarının sözünü dinlemediniz mi? Onlar pahalılık yok, derse, pahalılık var demektir. Bir malın fiatı inecek derlerse, artacak demektir. Bir mal bollaşacak, derlerse, o mal büsbütün ortadan kalkacak, demektir. Eh, biz de yıllardır, bu ters konuşmağa alıştığımız için, yıkılmaz dedik. Ne bilelim biz, sizin ne demek istediğimizi anlamıyacağınızı.

Başka bir müvendiz de şunları söyledi:

— Evde, kazadan evvel öksürmüşler. Biz onların grip olacağını nereden bilelim. Bina tehlikesiz dedikse, o kadar da tehlikesiz, demedik a...

★

TEHLİKE YOK...

— Ben bu binaya giremem, canımı sokakta bulmadım ya...

— Neden?

—Baksana birader, Belediye Fen Heyeti, «yıkılmaz, tehlikesiz» diye rapor vermiş!.

★

SAVUNMA

Yıkılan ev için tehlikesiz diye rapor veren müvendiz, kendini şu yolda savunmuştur:

— Kabahat benim verdiğim raporda değil... Ben, ne bileyim, onun yıkılacağını.

★

NASİHAT

Bir baba, yüksek tahsile başlayacak oğluna nasihat ediyor:

— Oğlum, baba sözü dinle!. Vaz geç bu mühendis olmak sevdasından, gel doktor ol!. Mühendis olursun, yanlış hesap sonunda bir yanlış rapor verirsin, bina yıkılır, başın belâya girer. Halbuki doktor olsan yanlış reçete, yanlış ilâçla birisini öldürsen bile, o kadar çok hastalık ismi var, o kadar lâtince ,yunanca doktorluk lâfları var ki, nasıl olsa kitabı açar, bir şey uydurursun. Mühendislik dardır, doktorluk hem geniş, hem de ilim!.

□

Çemişgezek Malzeme Dairesi Başkanlığından:

1331 yılında Çemişgezek Malzeme Dairesi Ayniyat Muhasipliğine bağlı «ehemmiyetli hırdavat deposu» gecelikçi Ahmed'in, demirbaş eşya listesindeki B cetveline kayıtlı, bir mekkâre katırının paldum kayışının çengel tokasındaki demir parçasını zimmetine geçirerek, işinden ayrıldığı, otuz beş yıl önceki ayniyat teftiş heyeti tarafından tespit edilmiş olup, o zamandanberi aranan sanık, bütün soruşturmalara rağmen ele geçirilememişti. Gıyabında yapılan muhakemesi sonunda, demirbaş eşya listesinde H. cetvelinin 4. cü sayfasında kayıtlı olup, 42 sene evvel ölmek suretile kaydı silinen mekkâre katırının paldum kayışı çengel tokasındaki demir halkanın, adı geçen «Ehemmiyetli Hırdavat Deposu» gecelikçi Ahmed'e ödetilmesine, memleket dışında ise, Elçilikler yoluyla kendisine mahkeme kararının tebliğine, bütün menkul ve gayrimenkul emvalinin musaderesine karar verilmiş ve mezkûr demir halkanın kaydının demirbaş listesinden silinebilmesi için, işbu ilânın Resmî Gazete ile birlikte bütün muvafık ve satışı az gazetelerde ilânı kararlaştırılmıştır.

Çemişgezek Malzeme Deposu Başkanı

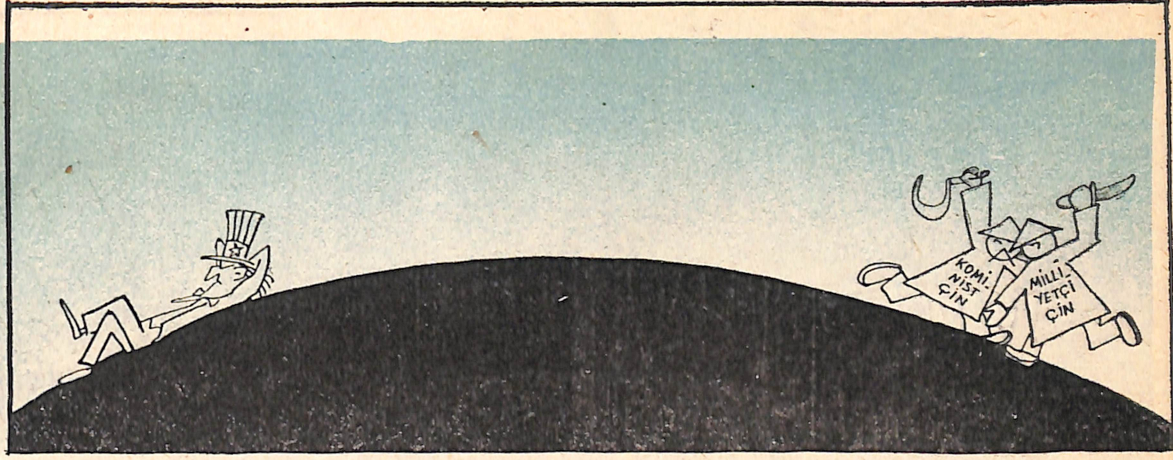
Ekmeğe Yağ...

Avam kamarasında, bir işçi mebusu Churchill'e:

— Londra'ya bir atom taarruzu olursa, hükümet mebusların hayatını korumak için ne gibi tedbirler almıştır? sualini sordu. Herkesten önce mebusları düşünmemiş olan başvekil şu cevabı verdi:

— Söyliyemem. Sovyet casuslarının ekmeklerine yağ sürmek fikrinde değilim!





UZAAAAAK DOĞU!.. (Gündüz)

ŞİİR Sosyeteden fısıltılar MATİNESİ

Adam, yalnız Riviera Revüsünün matinesi olacak değil ya. Arasıra şiir matineleri de yapılıyor ve gazetelerde resmini görüyoruz: sırayla koltuklarda oturan birkaçgenç kız bacağı... Altında bir yazı: filân yerdeki edebiyat matinesi... Böyle matinelerden birine gidelim de, bakalım kimler geliyor dedik. Gittik. Ama nafile israr etmeyin. Yerini söylemem.2

Gözlerim, ihtiyarsız, ön sıralarda edebiyata mensup kimseler aradı. Nasıl Üniversite talebesinin tiyatro temsillerine profösörler uğramaz; nasıl yabancı tiyatroların oyunlarına bizim Şehir Tiyatrosu artistleri tenezzül etmezse, bu edebiyat matinesinde de edebiyatla ilgili hemen tek kimse yok... Şaşmadım. Sabri Esat Siyavuşgil bir köşeye sığınmış. Ötede Ahmet Hamdi Tanpınar. Emekli birkaç şair daha. Üst tarafı Üniversiteli genç kızlarımızla, herhalde Üniversiteli olmaları gereken delikanlılar. Kızlar nekadar kalender giyinmişlerse, delikanlılar okadar itinalı taranmışlar. Ben girdiğim zaman, biri şiir okuyordu. Herhalde şiir olacaktı:

Dur be birader
Yapma kalleşlik.
Sağ göz sol göze inanmaz bu zamanda.
Ben ne diye inanacakmışım sana?
Eleni'ye kitakse...
Boşveriyor iki tekliğe şimdi.
Kıyar mısın dokuz yerinden şişlemeğe?
Kıyarım elbet
Bal gibi.

Salon birdenbire alkışlarla inledi. Şair genç, boyunundaki kaşkolü attı. Şöyle bir selâmladı ortalığı sol omuziyle. Geçti yerine oturdu. (Şu sözleri altalta yazsaydım, pekâlâ şiir olurdu). Defile yani şairler defilesi devam etti. Flâşlar yandı, resimler çekildi. Baktım kapıda Kemal Zeren'le Fikret Adil. Fiskos fikos. Kemal ,ressam, uzaktaki Melâhat Ekinci'nin bir portre kadar başarılı boyanmış yüzünü işaret ediyor:

— Resimlerini görme, diyor. Yaptığı Mulen Ruj tablosunu Moda da hazırladı. Ankaradayken de bir Ehramlar kompozisyonu yapmıştı. Bu sergisi seyahat intibalariyle dolu olacak Melâhat'in...

— Aynı Adam —

MİNİK HİKÂYE : İstatistik

Öyle adı pek sık geçmez. Okka dört yüz dirhem dedikleri cinsten bir zattır. Gayet ciddî, son derece makul bir kimsedir ama, iş saatleri haricinde de eğer çalışmıyorsa (meselâ Anadolu Kulübünde veya Ankara Palasta yemek yerken) pek hoşsohbet, nüktedan bir insandır.

Kimden bahsettiğimi belki de sezdiniz .Demokrat Partinin sağ kollarından birine, Parti Meclis Grup Başkan vekili Muzaffer Kurbanoğlu'ya ait bir fıkra anlatacağım.

Galiba Kufralı Kasım Küfrevi ile konuşuyorlardı. Ağrı Milletvekili olan Kasım Küfrevi, el'an Meclis'in en genç üyesi olmak rekorunu muhafaza etmektedir. Dağarcığında bitmek tükenmek bilmeyen fıkralar vardır. Yazık ki bunların hepsini, her yerde söylemez ve hele hiç neşreyliyemez. O da, dehşetli okur. Dünya hadiselerine dair, siyasi olsun sofrada birleşirlerse nasıl tatlı tatlı lâf atacakları meydanda. Kasım Küfrevi:

— Geçen gün bir Amerikan dergisinde şöyle bir İstatistik gördüm, Muzaffercİğim... diye başladı. İşsizin biri oturmuş, bilgi toplamış. Yeryüzünde yaşıyan insanların yüzde otuzyedisi parmaklariyle yemek yerlermiş... İşe bak sen... Yüzde yirmi altısı değnek kullanırlarmış yemek yemek için. Bunlar Çinliler olacak herhalde... Sonra yalnız yüzde onaltısı sofrada çatal, bıçak, kaşık kullanırmış. Kalan yüzde yirmi biri ise, bu üç vasıtanın yalnız bir tekinden faydalanırmış...

Hiç ses çıkarmadan dinliyen Kurbanoğlu, birdenbire, daha yeni gördüğü Marylin Monroe'nun «Niyagara» filmini hatırlıyarak gülümsedi:

— Yanlış bu İstatistik Kasım bey... dedi. Bu yüzde yirmi birin içinde Marylin'in etrafındakiler de var: Onlar da gözleriyle yiyorlar...



— O karım, bu yedek parçam!..

(Orhan Enez)

Bir Tuvaletin Hikâyesi



Yazan:
Horoz döğüşü yan hakemi
KAABİL BABAYİĞİT

Az kaldı onbeş yıllık mes'ut aile yuvası yıkılıverecekti. Müjgân hanım defilede gördüğü blönüvi tuvaleti almak istiyordu. Kocası Râzi Bey:

— Eğer, dedi, sen o tuvaleti alırsan, ben de yılbaşı balosuna gitmem.

— Sen de bana o tuvaleti alma, vallahi de billâhi de ben o yılbaşı balosuna gelmem.

— Hayatım, yavrum, karıcım, bir defa sana mavi gitmez.

— Nedenmiş? Neye bana mavi gitmesin?

— Yahu sen esmersin. Estetik kaidelerine göre...

— Ay, estetiği ben senden mi öğrenicam?

Güleyim bari... Sen daha estetiğin E sini bilmezsin.

— Luvr'da san'at tarihini babam yapmadı, kocam yaptı. Elimde Paris'ten kapu kadar dip loma var. Maamafih, haklısın. Eğer bir parça estetikten anlasaydım, seninle evlenmezdim.

— Ay güleyim bâri, kendimi intihar edicam diye aşk mektupları yazan ben diyilim her halde...

— Pek te anlarsın ya!..

— Neye anlayamazmışım!.. Türkçeden beni parmaknan gösterirlerdi.

O sırada odaya kayın birader girdi, karı koca tartışmaya devam ettiler.

— Türkçeyi iyi bildiğin için, bir sukut-u hayâl demesini bile beceremiyorsun.

— Ne diyorum ya!..

— De bakayım...

(Dudaklarını büze büze):

— Sükûtü-i heyal!..

— Hah, hah, hah!..

Bu sefer lafa kayınbirader karıştı:

— Niye gülüyorsunuz Enişte?

— Size değil herhalde...

— (Alaylı) pek nâziksiniz!..

— Nezâket, riyakârlıktır. Ben samimî adamım....

— Samimiyet ne demek, izah eder misiniz lûtfen?

Bu sırada hanımın kaynanası içeri girdi. Râzi Bey devam etti:

— Samimiyet demek, yâni... şey demek...

Kayınvalde:

— Kimsiynen samimî olmamalı, dedi.

— Samimiyet, politika yapmamak...

— Vay, vay, vay!..

— Tabiî ya.. Bir kere sen politikanın ne demek olduğunu bil mezsin...

Müjgân Hanım atıldı:

— Hadi ordan!.. Politika demek, bir şeyin fiyatı artıcakken, artmıcak demek...

— Politika, yunanca bir kelimedir. Poli, çok demek, tika da, yüz demek... Politika çok yüzlü demek... Anladınız mı kara cahiller?..

Tam misafir gelecek zamanı bulmuştu. komşuları Rıdvan Beyle karısı, bu hararetli konuşma üzerine geldiler. Rıdvan Bey de:

— Efendim, iktidarın takip ettiği poletika...

diye başladı. Söz politikadan, iktisada, iktisattan matematiğe, oradan din bahsine döküldü.

Râzi Bey:

— Ben batıla inanmam, dedi. Annesi, bâtılı mukaddes bir şey zannettiği için:

— Sus kâfir olursun!

diye bağırdı:

Bütün evle, komşu birbirleri ne girdi. Herkes söylüyor, kimse dinlemiyordu.

O sıra Cezmi Bey geldi:

— Ne oluyorsunuz? Ne bağırıyorsunuz? dedi.

Râzi Bey:

— Münakaşa ediyorduk, dedi.

— Ne münakaşası bu?

Râzi Bey düşündü, taşındı, ne yi münakaşa ettiklerini hatırlıyamadı. Rıdvan Beye sordu:

— Sahi yahu, biz nerden bu bahse girdik?

Rıdvan Bey:

— Vallâ bilmem, siz mühim bir mevzu üzerinde idiniz.

Hepsi birden düşünmeğe başladılar.

Kayınvalde:

— Samimiyet, diyordunuz. diye hatırlatmağa çalıştı.

— Değil canım, bizim asıl konuştuğumuz bir şey vardı.

Kayınbirader:

— Türkçe hakkında konuşuyorduk ya!.. dedi.

— Oraya nerden geldik?

Müjgân:

— Sen estetik, demiştin!..

Hepsini bir düşünce aldı. Tam dört saattir, neden gırtlak patlattıklarını bulamadılar.

Balıktan, palamuttan, palamut derken, paladan, palavradan konuştular. Derken yine tartışma kızıştı.

Râzi Bey:

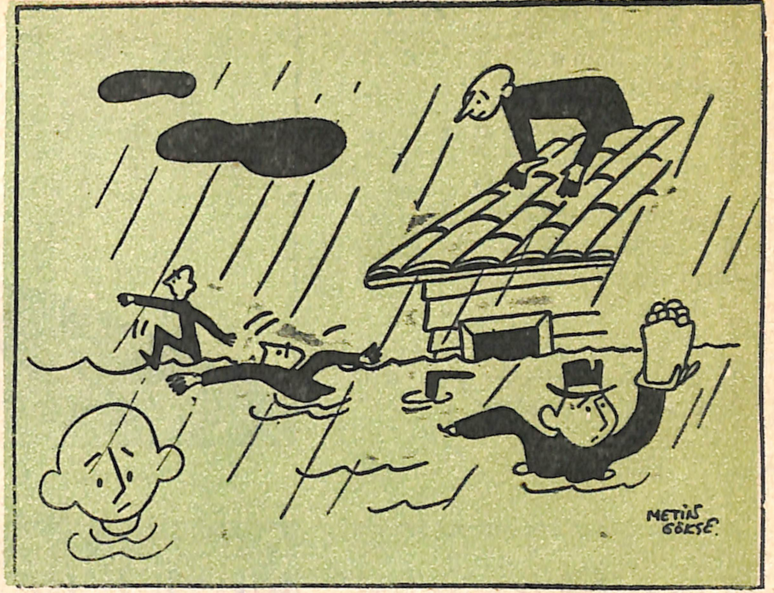
— Tuuu!..

diye bağırdı. Müjgân yerinden sıçradı:

— Hah tu dedin.

Hatırladım, dedi, biz seninle sabahleyin tuvaletten konuşuyorduk...

Böylece yeniden aile kavgasına başladılar.



Türkiye olimpiyatlarından: YÜZME!..
(Metin Gökçe)



— Eliniz!..
— Kare dam!..
(Nehar Tüblek)

BAŞLAMAYALIM

Gülistan Güzey'le Perihan Tedü, hangi sebeple ise, birbirlerine küsmüşlerdi. Bizim Şehir Tiyatrosu'nda böyle şeyler sık sık olur. Nihayet barıştılar. Altan Hanoğlu'nun evindeydiler. Gülistan, nezaketle:

— Şekerim, dedi, seni ne kadar severim, bilirsin. Bana ne te menni edersen bil ki ben de senin için ayni hisleri cânü gönülden besliyorum...

— Rica ederim Gülistan, yeniden başlamayalım...

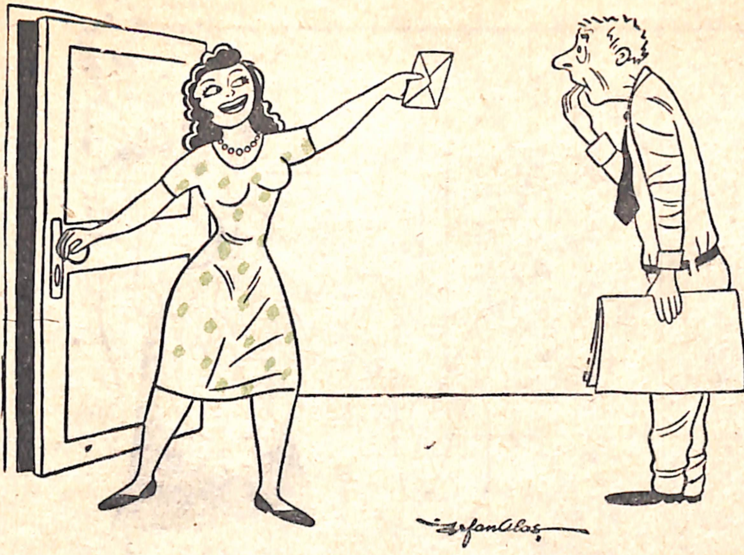
TEDBİR

Celâl Demiray, Uludağa kayak yapmağa gidiyordu. Ağabeysi sordu:

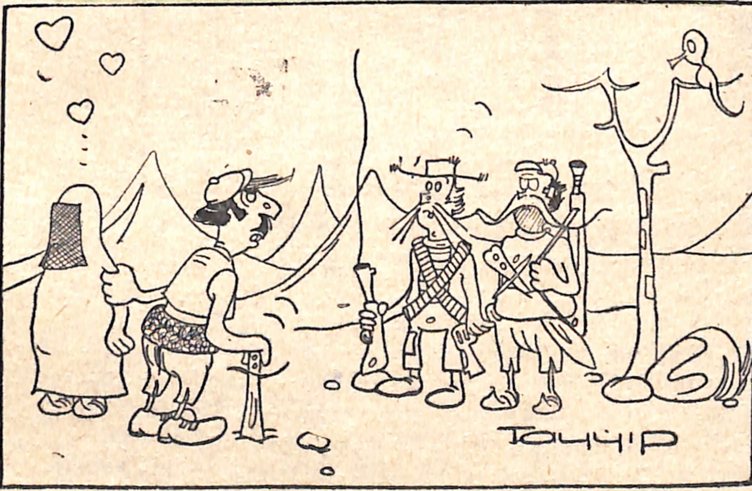
— Hazırlığın tamam mı, bir şey unutmadın ya?

Tedbirli bir genç olan Celâl:

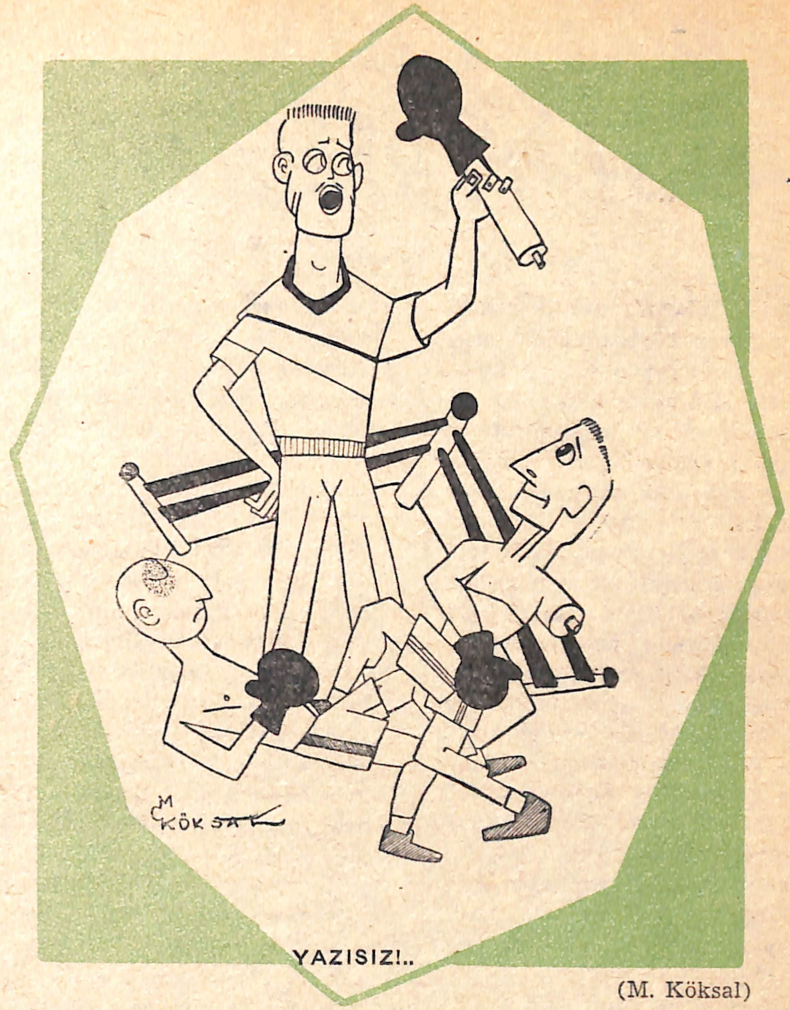
— Merak etme ağabey, dedi. Ne olur, ne olmaz, koltuk değneği bile aldım..



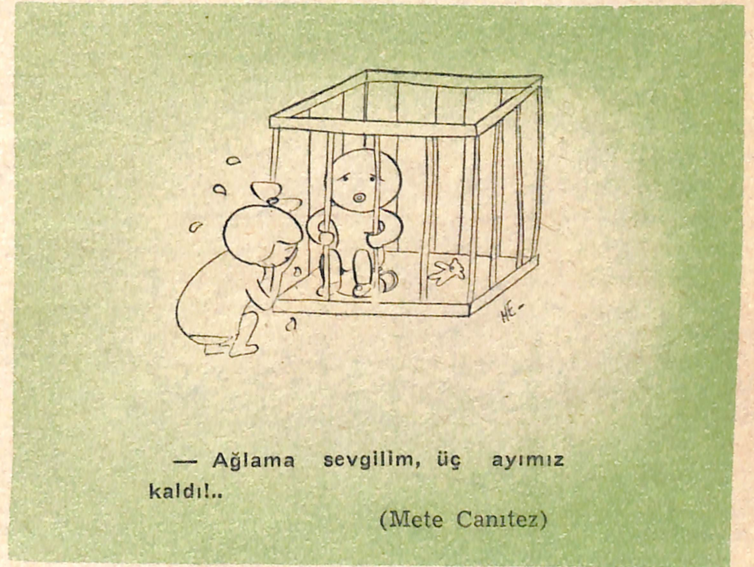
— Bak geçen yaz sana Büyükadadan gönderdiğim mektup geldi!..
(İrfan ulaş)



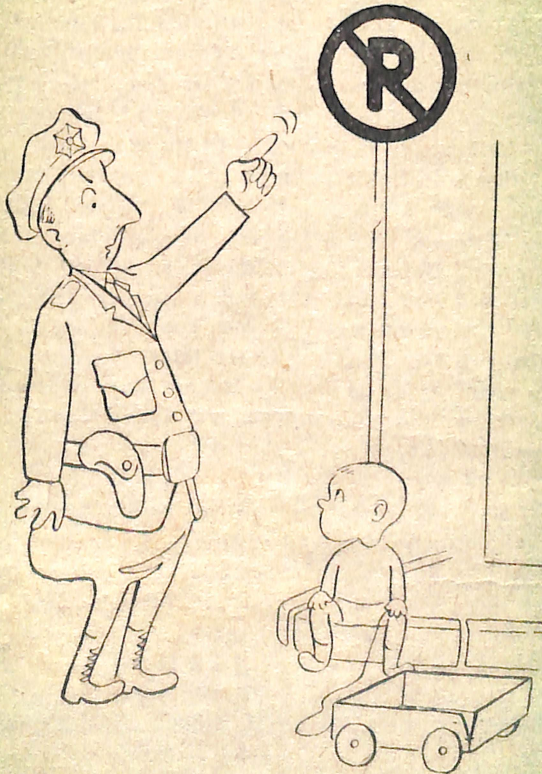
Eşkiya reisi — Bre eşekler; yine yanlışlıkla anasını kaçırmışsı. nız be!?..
(Tayyıp)



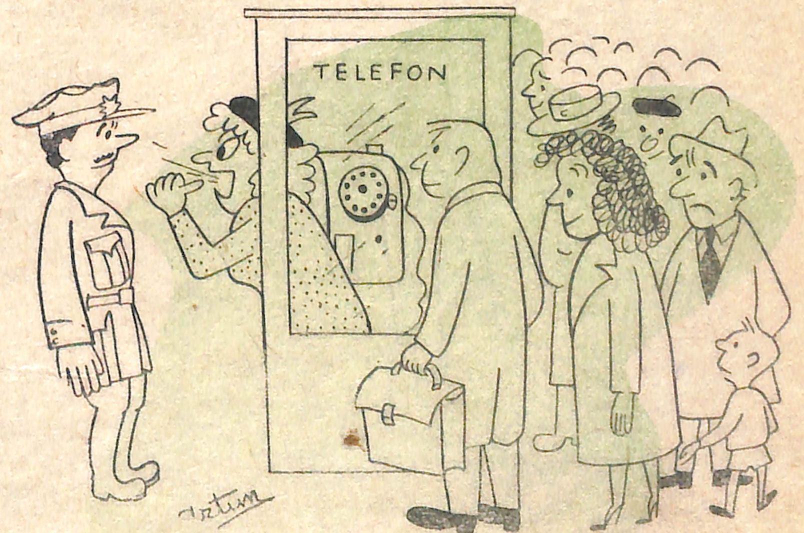
YAZISIZ!..
(M. Köksal)



— Ağlama sevgilim, üç ayımız kaldı!..
(Mete Canıtez)



TRAFİK MESELESİ!..
(Erol Yağcıgil)



— Şunlara baksana! Bir saattir benim konuşmamı dinliyorlar!..
(Artun)

Evin Nâmusu

Yazan: Eski bir dargelirli

YIKILMAK suretile canına kıyan, böylece kendisi hakkında «yıkılmaz, tehlikesizdir!» diye rapor veren mühendisleri fi'len tekzip eden Ayazpaşadaki ev, acı günlerimin bir komik hâtırasını gözümün önüne getirdi. İkinci Dünya Harbinin vesika ekmeği zamanı idi. Karşta dapdaracık gelirli bir memurdum. O zaman, 97 lirayı rüşvet diye birisine verseniz, parayı verdiğiniz adam, kendisine maddei mahsusiyle hakaret ediyorsunuz diye sizi mahkemelerde süründürebilirdi. Ben de kalkmışım size, sanki o günleri hiç yaşamamaşsınız gibi lâf ediyorum. Hani vardır ya, eski ramazan âlemlerini, tulumbacıları, orta oyunlarını her sene bir kaç kere tekrarlayıp, tarih yazdıklarını sanan muharrirler gibi...

Biz, 97 lira maaşla Karsta ıkınır sıkınırken, Ankaraya tayin emrim gelmez mi? Ankara bu... O zaman adını söylerken, ceket düğmelerini ilikleyip esas vaziyete geçmek, üç aptest alıp salavat getirmek lâzım...

Eşe dosta «Ankaraya geliyoruz, aman başımızı sokacak bir yer!» diye telgraflar çektik. Neyimiz var, neyimiz yok -pek bir şeyimiz de yok ya- ucuz pahalı demeden sattık savdık, trene atladık. Biri memede, biri mamada iki çocuk, bir de köroğlu-merkume sahiden, adamakıllı köroğlu idi. Ankaraya geldik. Söz aramızda, o günleri hatırladıkça, muharrirlik ile çektiğim şu sefalet günleri bile kralî bir hayat gibi geliyor şimdi.

Garda karşılayan arkadaşlar:

— Ev değil, otellerde bile boş yer yok!. dediler.

Arkadaşlar aralarında konuştular. İçlerinden biri, karısı, iki çocuğu ,kaynanası, anası bir odada oturuyorlarmış. Öbürleri daha kalabalık olduğu için, o arkadaşın evinde misafir olduk. Biz arkadaşla mutfak dedikleri bir deliğe tıkıldık. O gece, bizim çocuklarla, arkadaşın çocukları süt kardeşi olmuşlar. Hangi çocuk ağlarsa, en yakınındaki kadın, çocuğun ağzına memesini dayıyormuş.

Ertesi gece, karışıklık daha içinden çıkılmaz bir hal almadan, sıyadık paçaları, ev aramağa başladık. Şöyle içinde oturulabilir iki odalı bir ev soruyoruz:

— Konturat yetmiş liradan, ama, yüz elliden iki senelik peşin alırız! diyorlar.

— Eviniz güzel ama, badanasını beğenmedim, koyu olmuş!.

Yahut:

— Helâ taşının deliği küçük, bize gelmez!.

Diyorum .

Basıyoruz kahkahayı. O günlerde sinirlerim bozuk, boyuna gülüyorum. Rezaletin bu kadarına ancak gülünür.

Sıhhiyenin arka tarafı, o zaman, medeniyet girmemiş bakir çayırlıktı. Orada, bir tepe üstünde bir ev bulduk. Hadi size Serveti Fünun hikâyecileri gibi söyleyeyim; o evi tarifte kalem âciz kalır. Evin sahibi, Demiryolları İdaresinde gece bekçisi. Gündüzleri de eşekle su taşıyor. Gece ile gündüz arasında da boş durmamış ki, yedi de çocuk yapmış. Ankaraya geldiğinin ilk senesi bir oda yapmış, ikinci sene bir daha. Her sene bir oda eklemiş. Kendisi dokuz baş insan, bir de eşeği bir odada. Ev üç katlı, üçüncü katta son yaptığı odayı bize kiralayacak. Odayı aşağıdan gösterdi:

— Burası!

Dedi.

— Bakalım!

Dedim.

— Daha merdivenleri yapılmadı! dedi, doksan lira kira, üç aylık peşin.

Zaten üç aylığı peşin aldı mı, bir oda daha çıkacak. Şu parası bol olanların bizim gibi züğürtlere «ayağını yorganına göre uzat!.» demesine illet olurum. Yahu sen basbayağı sokakta kalmışsın işte... Artık bunun yorganı, hesabı kitabı kalmış mı? 97 lira maaş, 90 lira kira... Ertesi gün eve gittik. Ev sahibi:

Buyurun dediği nasıl yer bili-
Buyuıun dediği nasıl yer biliyor musunuz? Ne desem inanmazsınız. Yerden, üçüncü kattaki odanın penceresi, kapısı olduğu belli olmıyan bir deliğine, vapurlara tırmanılan halat merdivenler vardır ya, öyle bir şey ama, o kadar sağlam değil... Aylandoz ağaçlarından, birbirine düğümlenmiş iplerden, tahta parçalarından bir merdiven. Karım:

— Ben çıkamam! dedi.

Ev sahibine:

— Madam bu merdivene, sen çık ta görelim! dedim.

— Fıtık ameliyatı geçirdim, çıkamam! dedi.

Fakirlik rezillik diyen boşuna lâf etmemiş. Soyundum, ip cambazı gibi çıktım yukarı. Ben yukarıda, ev sahibi aşağıda konuşuyoruz:

— Yahu bunun helâsı nerede?

— Beyim burası kırlık, helâ lâzımlık değil...

— Su da yok...

— Sulak evi, sana doksan liraya verirler mi?

— Elektrik?.

— Maşallah... kalorifer de ister misin?

Karstan gelirken üç dengimiz



— Senin hizmetinden hiç memnun değilim..
— Bir de küçük beye sorun bakalım!..

(Yolal İkiz)



— İyi güzel amma, yedek parçası yok mu bunun?..

(Tonguç)

vardı. Birini yanımıza aldık. Biri de yolda kaybolmuş. Dengin lâfı olmaz, o sıra trenler kayboluyor. Denkleri aşağıda çözdük, pılı pırtıyı iplerle yukarı çektik. Ev sahibi:

— Bu kadar eşyanız olduğunu bilseydim, vallahi size vermezdim. Ev yıkılacak be!.

Diye bağırdı.

Duvarlar, yumruk kadar taşlarla, kerpiç ve molozlarla örülmüş. Bu molozların arasını da adam, affedersiniz, sözüm meclisten dışarı, su taşıdığı eşeğin fışkısı ile doldurmuş. Samanlı toprak sıva üstüne badanayı da çekince, rütubetten beyaz badananın üstünde fışkıdaki arpalar yeşil yeşil sürmüş mü? Bizim oda çayır çimen. Öyle tabii bir de ko kuyor ki sormayın. Her taraf delik deşik. Her cihetten rüzgâr bizim odada içtima ediyor. Çarşaflar savruluyor, örtüler uçuşuyor. İlk gecemiz ,pek şahane oldu. Rüzgârın uğultusu ile uyuya kalmışım. Geceyarısı gözümü açtım; kandil kandil yıldızların ışıldadığı lâciverd bir gök altındayım. Tavan tahtaları, çatı tenekeleri aralıklarından yattığın yerden bütün gök yüzünü seyret.

Geceyarısından sonra bir sallantı başladı. Geliyor.

— Zelzele!. diye fırladık.

Ama zelzeleye benzemiyor. Saat rakkası gibi rezonansla ev gidip geliyor. Sallantile fon müzik olan bir de inilti geliyor. Kulak verdim, ses altımızdan geliyor. döşeme tahtaları birer karış aralık. Gündüz, bacağım döşeme aralığından oyluk kemiğime kadar içeri girince, aşağı katın tavanından avize gibi sarkan siyah tüylerle desenli bacağımı gören kadınlar kahkaha ile gülmüşler. dir.

Döşeme tahtalarının aralıklarından bakınca, sallantının sebebini ve fon müziğin kaynağını öğrendim. Altımızda yalnız bir kadın kiracı var. Yalnızlık da zor şey...

Bizim evin bir faydası var. İnsan bu evde terbiyeli, nazik, gayet ağırbaşlı olmağa mecbur. Öyle bağırıp çağırmak, şarkı söylemek, gülmek, kavga etmek nerede, insan öksürmeğe, aksırmağa bile korkuyor.

Çocuklar boğmacaya tutulmasınlar mı? Ev sahibi:

Evimi yıkacaksınız! Diye bar bar bağırıyor.

Bir gün de altımızdaki kadınla kavga ettiler.

— Evimin namusunu iki paralık ettin!.

Kadın, ondan aşağı kalmıyor:

— Böyle evin namusu mu olurmuş?.

— İçerde bağırma!. Dışarı çık da konuş!.

Kadın:



Gelin - Güvey zengin dostların kıymetli düğün hediyeleri arasında!

— Hem namusumla oturayım, hem de senin evinin kirasını nasıl vereyim?. diyor.

O zavallı kadının bu büyük sözünü hiç unutamam. Çünkü bu ikisini ben de bir türlü bir araya getiremedim.

Ev sahibi, elile şehirdeki apartımanları gösterdi:

— Bütün buralarda oturanlar namussuz mu?.

Kadın hazır cevab:

— Onların evi, seninki gibi delik deşik değil, herkesin namusu gizli... Bizimki orta yerde!.

Kadın, ev «gecekondudur, tehlikelidir!» diye belediyeye şikâyet etti. Fen heyeti «tehlikelidir» dedi. Ev sahibi «münasip şekilde, terbiye dairesinde oturulursa yıkılmaz!» diye itiraz etti. İş, mahkemeye düştü. Bilirkişi yıkılır, dedi, ehlivukuf yıkılmaz, dedi. Mühendisler yıkılır, dedi; mimarlar yıkılmaz, dedi.

Ben o zaman Ankarada üç sene kalmıştım, benim aile ocağım, evim barkım yıkıldı, o ev hâlâ yıkılmadı.

Buraya kadar anlattıklarım hiç palavrasız gerçektir. Bundan sonrasını iskonto edebilirsiniz.

Geçenlerde Ayazpaşada bilirkişilerin, fen heyetlerinin yıkılırdı yıkılmazdı diye bahse giriştikleri sırada, yıkılan evi gazetelerde okuyunca, aklıma, Ankaradaki ev geldi. Eski arkadaşa telefon ettim:

— Ne oldu, o bizim sucunun evi? Yıkıldı mı?

Arkadaş:

— Yok canım, dedi, şimdi orasını belediye kiraladı. İçinde fen heyeti oturuyor.

Artık tehlike kalmamıştır, diye düşündüm, gece mesaisi yapılmadığına göre, hele daktilo da yoksa, harcı eşek fışkısından ev yıkılmaz. Ne de olsa içindekiler mühendis, ölçer biçer,, ona göre çalışırlar.

Perhiz

Onnik ile Nobar, duadan sonra, papaza günahlarını çıkartırmışlardı. Papaz, uzun uzun düşündü:

— Nobar, sen ceza olarak, bir hafta sigara içmiyeceksin. Sen de Onnik, bir hafta karının elini bilen tutmayacaksın.

Bu iki ortağın her ikisi de, günahtan korkarlardı, papazın emrini yerine getirmek azmiyle evlerine döndüler.

Aradan iki gün geçmişti.. Bir gece Onnik yatağa girece. ği zaman, karısı Annuş kulağına eğildi:

— Kocacığım, bilirsin bu sabah ne gördüm? Nobar, perhizi bozmuş, yine eskisi gibi sigara içoordu!..

GÜNÜN  FIKRALARI

DİŞÇİDE

Genç bir kadın, dişlerini muayene ettirmek için dişçiye gitmişti. Sırası gelince içeri girdi. Fena halde sinirli görünüyordu. Dişçi, yeni müşterisini şöyle bir süzdükten sonra ona yaklaştı. Genç kadın müthiş bir çığlık attı:

— Ne oluyorsunuz hanımefendi?... Daha sandalyeye bile ayak basmadınız...

— Doğru... Ben sandalyeye ayak basmadım amma, siz benim ayağıma bastınız.... Hem de tam nasırımın üstüne...



MAZERET

Baloda adamakıllı dansedip eğlenmişlerdi. Erol, çıkarlarken otomobilin kapısını açtı, Işık'a:

— Gel sevgilim, dedi, dolaşık yoldan seni evine götüreyim.

Işık, Marylin Monreo gibi kırıttı:

— Olmaz şekerim. Bu akşam senin arabanla gidemem. Pek yorgunum, yaya dönmeği tercih ederim...

İNTİKAM

Sevimli sanatkâr Galip Arcan, boyuna değil de, enine büyümüştür, malûm ya... Zayıflasın diye, doktor ona et yemeği yasak etmişti. Geçen gün, doktoru köşkünde yemeğe davet eden Galip, ortaya koca bir dana budu koyunca, hekim şaşırdı:

— Hani yahu, et yemeyecektin sen? diye çıkıştı.

Arcan inledi:

— Sorma doktor... Bu mel'un hayvan, müstakbel bir inektir.



KAHVENİZ NASIL OLSUN?

Vagon restoran garsonu, yeni gelen müşterilerden birine yaklaşıp nezaketle selâm verdi:

— Emirleriniz efendim?..

— Yiyecek ne var?..

— Bol garnitürlü rosto emreder misiniz?..

— Hiç sevmem... Başka ne var?..

— Türlümüz var efemdim...! Fevkalâde güzel...

— Hiç hoşlanmam... Başka?..

— İç pilâv... Sade pilâv?..

— İkisiyle de aram iyi değildir...

— Şu halde kahveniz nasıl olsun efendim?..

— Kahveyi de nereden çıkardın şimdi?..

— Yemeğinizi yeyip bitirdiniz... Sıra kahveye geldi tabiî..

LÜTFEN SÖYLER MİSİNİZ?

— Küçük oğlumu, tam boğulmak üzere iken, denize atlayıp siz kurtardınızdı değil mi?..

— Evet, ben kurtardım amma, bahse değmez... Vazifemi yaptım...

— Nasıl bahse değmez beyim... Çocuğun şapkası nerede?.. Lütfen söyler misiniz

ACABA NEDEN?

Sinemada perde ışıklanıp ortalık aydınlanınca, çirkin kadın, yanındaki delikanlıya sordu:

— Kuzum, ne demeğe filim boyunca elimi sıkıyordunuz?

Kadının yüzüne dehşetle bakakalan delikanlı kekeledi:

— Bilmem... Ben de şimdi ken di kendime onu soruyordum!..

İNANILIR KAYNAKLARDAN...

Bir gazete haberi:

«Bu sene evlenen kadınların sayısı, evlenen erkeklerin sayısına nisbetle, çok daha kabarıktır.»

Evet, bu bir gazete haberidir. Bütün diğerleri gibi.

MAALESEF

Kulis'in patronu Galip San, saatçiye girdi:

— Paşa, dedi, bize bir çalar saat ver ama, yalnız hizmetçiyi uyandırsın; öyle bütün ev halkını ayaklandırmasın...

Saatçi başını salladı:

— Maalesef öylesi daha icadedilmedi. Galip beyciğim... Bizdeki saatlerin hepsi isterse dokşan katlı olsun, bütün bir apartıman halkını uyandırır da yine hizmetçiyi uyandıramaz.

SEBEBİ

Doktor, hastasına dikkatle bakarak:

— Tavsiyelerimi yerine getirseydiniz, şimdiye kadar iyileşirdiniz... Beni niye dinlemediniz?..

Hasta mahçup olmuştu. Boynunu bükerek cevap verdi:

— Yapamadım efendim... Daha doğrusu yapmağa imkân bulamadım. Her gün yarım saat yürümemi tavsiye etmiştiniz... Bir kere tecrübe edeyim dedim, fena halde başım döndü.

— Başınız mı döndü?

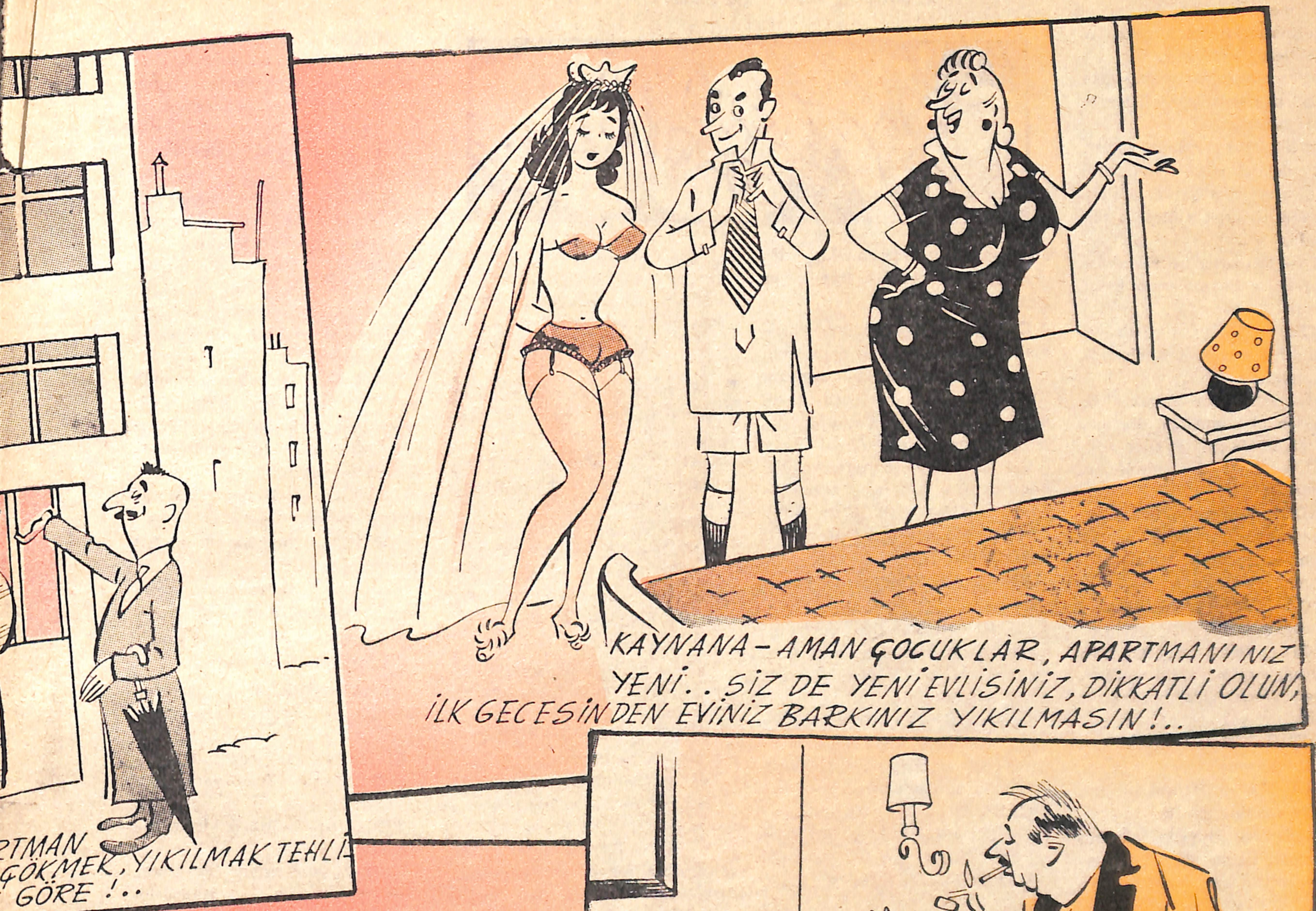
— Hem de nasıl... Ben fener bekçisiyim de...

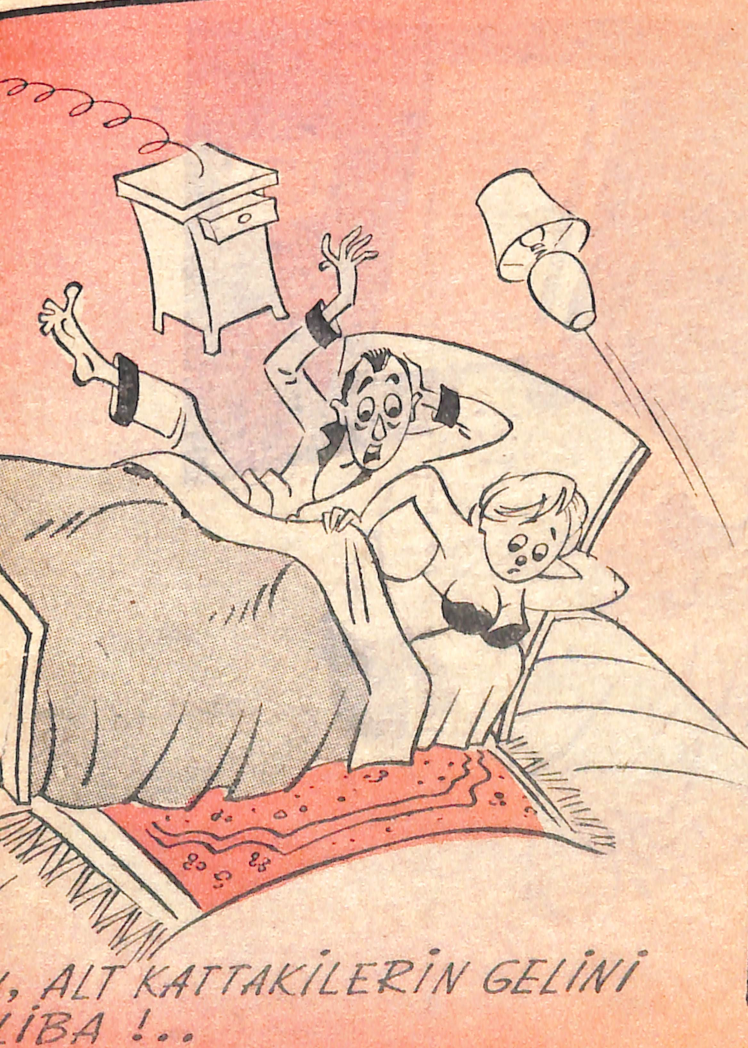


— ÖYLE GECE KONDU AP
DEĞİL BU BEY EFENDİ.
KESİ YOK. TAM SİZLE

— EYVAHLAR OLS
GEBE KALDI G

Gazetelerden: Gümüşsuyunda yeni yapılan bir apartman çöktü!







ĞAÇ — Çiçek açmış ise, âşık
acak, meyva vermiş ise çocuğu
ız doğacak, kurumuş ise suyu-
ız çekilecek demektir.
AHÇI — Arzunuz yerine gele-
k, işi pişireceksiniz. Kiminle?
nu siz bilirsiniz.
ALTIN — Bu zamanda, sapıttı-
nıza delâlet eder. Maamafih,
yada bile görmiyenler bulun-
ğunu düşünerek müteselli ola-
lirsiniz.
ARI — Bal arısı ise zevcenize,
ek arısı ise kaynananıza kavu-
caksınız.
ARTIK — Rüyada artık ye-
ek, dul kadın veya erkekle izdi-
ç işaretidir.
AT — Şahlanmış at bekârlığa,
ıs giden at hoppalığa, dörtnala
şan at ikbale delâlet eder.
ÇİVİ — Zayıf bir kadınla bu-
şacaksınız.
ÇİMDİK — Rüyada çimdik ye-
ek ertesi gün hafifçe canınız
kılacağına, çimdik atmak çap-
nlığınıza delâlet eder.
ÇİROZ — Modern bir hanımla
leneceksiniz.
ÇİZGİ — Düz bir çizgi yola,
rık çizgi sapıtmaya; iki şeyi bir-
rinden ayıran çizgi boşanmaya
lildir.
ÇİMEN — Maişet hususunda
rahlayacaksınız.
ÇİKOLATA — Habeşî bir ka-
n veya erkekle zifaftır.
CÜMBÜŞ — Rüyada cümbüş
rdüğünüz vakit, eğer evli ise-
z ve eşinizle aynı yatakta veya

Eski Türk Mizahından



aynı odada yatıyorsanız, sayıklamamağa dikkat ediniz: Dayak yer siniz!

ÇIBAN — Rüyada çıban çıkarmak cefa ve sıkıntıya; başkasının üstünde çıban görmek, o şahıstan tiksineceğinize; çıban başı koparmak, duıup dururken başınıza işler açacağınıza delil olur.

ÇİFTE — Eşekten çifte yemek, değersiz birinin şerrine uğranılacağına delâlet eder. Çifte tüfek görmek iki defa evleneceğinizi haber verir.

ÇİFLİK — Zürriyet bolluğuna işarettir.

ÇAM — Rüyada dahi devirmemeğe dikkat ediniz; fenadır. Akıbeti, en azı, sizi mahçup edecek bir iş göreceksiniz.

ÇAMAŞIR — Çamaşır değiştirmek karısından, veya kocasından boşanmağa delâlet eder. Çamaşır yıkamak, temize çıkmaktır.

ÇAKMAK — İçki âlemine davet edileceksiniz. Ateş almıyan çakmak, ihtiyar kocaya işarettir.

DAKTİLO — Rüyada, genç, suh bir daktilo görmek erkekler için hayırlıdır. Kadınlar ise buna bin türlü mana vererek kocalarile ertesi gün kavga ederler.

DAL — Döl, döş sahibi olacaksınız.

DALYAN — Enayinin birini tuzağa düşürmek için fırsat bekliyorsunuz.

DALGIÇ — Birisi gelip, içinde bulunduğunuz güç vaziyetten sizi kurtaracak.

DAM — Azgınlık alâmetidir.

DAVUL — Şişmanlayacaksınız.

DENİZ — Borçlanacaksınız. Maamafih, kâbus da olabilir: Sabahleyin kalkınca, döşeğinizin ıslak olup olmadığına bakınız.

DEVE — Size yolculuk görünüyor. Birisinin emanet parasını yiyeceksiniz.

DİKEN — Karı koca kavgası; rahatsızlık işaretidir.

DİL — Dedikodu; ağız kavgası.

DİZGİN — Yularınızı başkasının eline vereceksiniz.

DÜŞEŞ — Rüyada düşeş atmak zengin bir aileye damad olacağınıza, yahut şirketlerden birine meclisi idare azası tayin edileceğinize işarettir.

ERİK — Can eriği, genç, körpe, kütür kütür bir kızla görüşmeğe, çakal eriği, bunun aksine, türbe eriği ölüme, kuru erik kart birisile evlenmeğe, mürdüm eriği habeşi bir kadınla münasebata delildir.

ERKEK — Kadının rüyada erkek görmesi çok tabiî bir keyfiyet olduğundan manası yoktur.

EĞER — Yabancı bir tahakküm altına gireceksiniz demektir.

EĞE — Kayınvalideniz sizi ötedenberi sıkan bir münakaşaya avdet edecektir.

EŞEK — Züğürt, aynı zamanda çehre düşkünü birisine gönül vereceksiniz. Evli iseniz, refikanız çarşıdan öteberi alıp paketleri size yükleyecektir.

EKMEK — «Nimet» isminde biri ile münasebete gireceksiniz.'

EMZİK — Hayırlısı olsun! Biz de şerbet isteriz!

FARE — Malınıza göz koyan var, yiyecekler, dikkat ediniz.

FASULYA — Velinimet saydığınız birisini göreceksiniz!

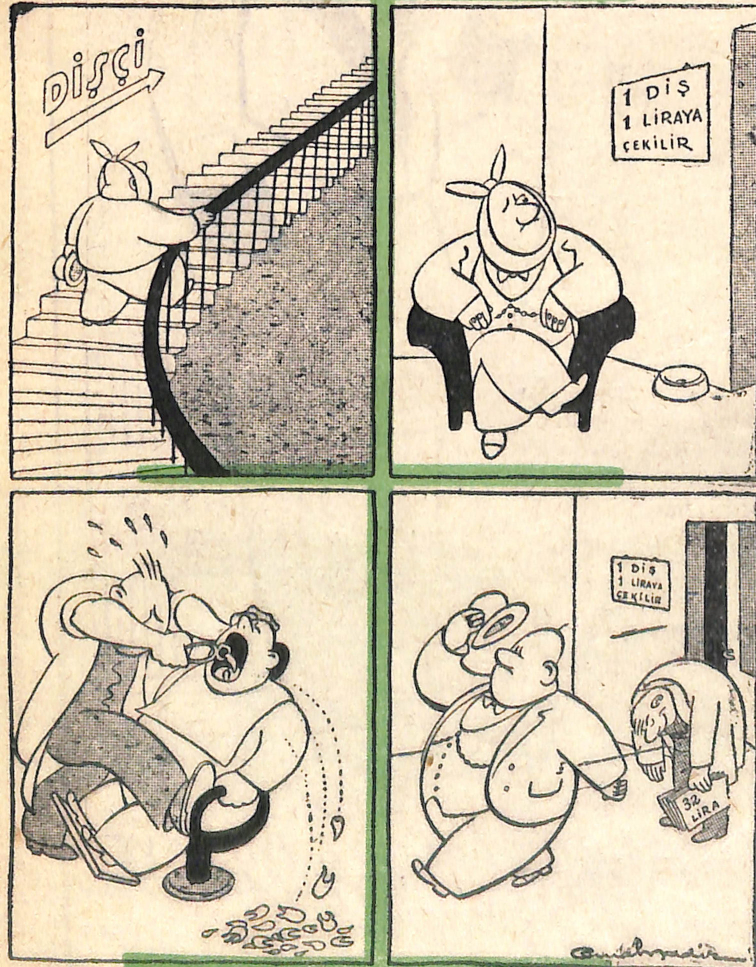
FARAŞ — Pis bir işe başlayacaksınız, temizlemesi size düşecek.

FUTBOL — Rüyada futbol oynamak, kavga, dövüş, yara, bere alâmetidir.

FIRILDAK — Kârlı bir iş göreceksiniz.

FISTIK — Tombul bir kızcağızla tanışmaktır. **Müneccim**

YENİ ZENGİNİN MACERALARI..



Yeni zengin dişçide!..

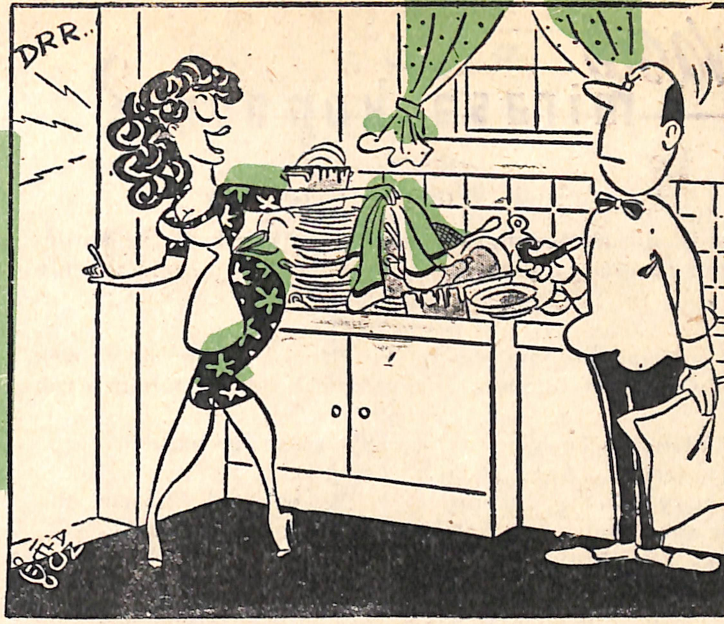
(Cemal Nadir)



— Gel birader, biz helâllaşalım, ne olur ne olmaz...
— Bir yere mi gidiyorsun?
— Değil, piyango biletim var, olur ki büyük ikramiye çıkar da birbirimizi bir daha göremeyiz!.. (Ramiz)



YAZISIZ!..
(Fransız)



— Telefon çalıyor... Ben konuşuncıya kadar sen şu bulaşıkları yıkayıp kurulayıver!..
(Fransız)



YAZISIZ!..
(Fransız)

FRANSIZ MİZAHINDAN :

Mütehassıs Hekim!

Yazan: Tristan Bernard

Çeviren: Zahir GÜVEMLİ

□

Simeon'u tanırsınız... Şu iri yarı, sakallı, redingotlu genç. Evet canım, işte o. Dört yıl önce, Simeon bana geldi. Paris'te hekimlik dünyasında tanımadığım kimse olmadığını pek iyi bilirdi. O sırada yüz yirmi kilodan fazla çekiyordu Siméon. Zayıflamak istiyordu. Rue Lafayette'de doktor Belarthur'ü tavsiye ettim. Gitti. Belathur onu muayene etti. Hayli denenmiş, iyi neticeler alınmış bir rejim tavsiye etti: uzun boylu yol yürümek... Sabah iki saat, akşam iki saat. Altı hafta sonra, Siméon, on kilo kadar zayıflamıştı.

Yalnız, bilekleri, o gövdeyi taşıyamıyacak kadar incelmiş sanıyordu. Yürüyemez oldu sonra. Ayakları şişmişti adamakıllı. Geldı bana yine. O zaman, ona doktor Schitzmer'i salı verdim. Bu Avusturyalı doktor, öyle ayakları çamur banyosuna koyarak, yani sulandırılmış kile daldırmakla iyi ediyordu. Siméon'cuğum, şöyle üç ay kadar tedavi gördü. Üçay sonra, ayakları tamamiyle iyileşmişti. O vakit bana: «Ah sana ne kadar minnettarım» dedi, «Bileklerimin ağrımaması meğer ne rahat şeymiş... Boğazım ağrımasa, gerçekten saadet içinde yüzeceğim...»

Ha, size söylemedimdi galiba, ayaklarını çamura batırmak yüzünden, Siméon, kendisini oldukça rahatsız eden bir gırtlak iltihabına uğramıştı. Ama bundan kurtulmak işten değildi. Hemen doktor Cholamel'e gitmesini söyledim Cholamel, gırtlak ağrılarının çoğunun, boğazda kan dolaşımının iyi olmamasından ileri geldiğini ortaya çıkarmıştı. Elektrik tedavisi tatbik ederek, bu uzvu canlandırdı. Siméon bu tedaviyi takibetti. Bu da topu topu bir aycağız sürdü. Gırtlak ağrısı sonunda tamamiyle kaybolmuştu.

Yazık ki, Siméon, sinirli bir aıledendir. Hele elektriğe karşı hiç yüzü olmıyan, kendine mahsus bir sinirlilikten muztarıptir. Gayet hâd vasıfta bir buhrana yakalandı. Allahın günü, üç, dört nöbet geliyordu. Dedim ki ona: «Birader, böyle durmakla olmaz Git benim tarafımdan, doktor Langlevent'i gör. Derdini anlat. elini sürer sürmez seni iyileştirir». Laglevent, ona bromür yutturdu. Sinir hastalıklarında bromür baş ilâçtır. Ama, hekimin tavsiyelerine harfi harfine riayet edilerek alınırsa... Ne eksik, ne fazla alınacak Siméon, hekimin dediğini da-altı ay kadar sonra sinir nöbetlerinden eser kalmadı. Dostum, tabii haline kavuşmuştu.

Lâkin, midesinden rahatsız olan herkes gibi, o da pek hassas, pek hıntıraklı yaratılıştaydı. Tabii, bromür mideye iyi gelecek bir ilâç değildir. Altını üstüne getirir, bulantı verir, hazmı güçleştirir. İnsan midesinden rahatsız olunca, hiç tereddüt etmemeli Profesör Biridoff'a gitmeli. Bir mevsimde sizi sağlığınıza kavuşturur. Siméon'u profesöre gönderdim. Muayene etti ve nişasta perhizine koydu. Gayet az et, azıcık şarap, bir yudumcuk su, püreler, fasulye, patates püresi, nohut püresi... Siméon çarçabuk kendine geldi.

Doğrusu bu neticeden pek memnundu. Teşekkür için gelmiş, mer divende rastladım. Sade, azıcık şişmanlıktan şikâyetçiydi. Boyuna unlu şeyler... E, tabii. Yüz elli kiloya çıkmıştı. Bu da gayet tabii... Fazlaydı muhakkak. «Bak, buna dikkat etmeli» dedim, «incelemelisin.»... Yeniden zayıflamağa kalkışırsam» dedi, «beni yürütecekler gene, ayaklarım şişecek yeniden. Arkası çorap söküğü gibi gidecek. «Ona» Yürümek gerekmez ki» dedim, «Zayıflamanın, kilo kaybetmenin başka çareleri de vardır. Gel seninle başka bir tanıdık hekime gidelim, doktor Lerenchéry'ye...»

Lerenhéry bilhassa sporları tavsiye etti. Lâkin rastgele değil. Öyle terbiyeli bir binek hayvanı alıp Bulonya ormanında küçük bir tur yapmak yetmezdi. Lerenchéry, oniki sayfalık bir tertip yazdı. Ata binme saatlerini ne kadar tırısla gidileceğini, ne kadar dört nal yapılacağını filân hep işaret etti. Siméon, güçlü kuvvetli bir at seçti. Azgın bir at... Ve hemen idmanlara başladı.

Sahiden de, başlıyalı üç gün oldu olmadı, 36 kilo kaybetti. İşte netice! Daha ilk binişte attan düşmüş, bir bacağı kırılmış, kesmek icabetmişti. 36 kiloyu böylelikle kaybetti. Görüyorsunuz her denileni harfi harfine yapan, hekimlikten ne istediyse elde eden delikanlının halini!..

Nasıl mirasa kondum?

★ *Anlatan: Mirasyedi OSMAN* ★

KİMİN aklına gelirdi, günün birinde lök gibi milyonların üzerine oturacağım. Bir sabah evde, bu züğürtlükle hâlim ne olacak diye, kötü kötü düşünüyordum.

— Biri gelmiş, seni arıyor! dediler.

— Elektrikçi mi? Havagazı memuru mu?

— Değilmiş...

— Mutlaka icra memurlarıdır. Elinde çantası var mı?

— Yok...

— Canım, beni babasının hayrına kim arar? Evde yok deyin, savın...

— Bu öyle adama benzemiyor. Terbiyeli bir herif...

Otuz, otuz beş sularında, padişah sülâlesinden gelme gibi kartal burunlu, saz benizli biri..

— Efendim, ben Amerika'dan geliyorum.

— Hoş geldiniz!

Dedim ama bende de hoşafın yağı kesildi. Doğrusu bakkala, çakkala, sütçüye, kasaba, taksitle mal veren mağazalara takarım ama, öyle hani, hükûmetler gibi, Amerikaya da borçlanacak hâle gelmedim çok şükür.

— Adınız Osman değil mi? Dedi.

— Hı... Nerden bildin?

O bana cevap vereceği yerde:

— Başınız sağ olsun! Dedi.

— Ne oldu ki?...

— Amcanız sizlere ömür...

— Git işine birader, benim amcam filân yok... Sabah sabah, dalga geçecek, benden başka Osman bulamadın mı?

— Hayır, sizsiniz!...

İçeriye anneme seslendim:

— Anne!... Benim amcam var mı idi?

— O da nerden çıktı? Diye içerden cevap verdi, hadi ordan, senin amcan filân yok. Ben ne bileyim, babana sor bir kere...

— Baba be!... Benim amcam var mı idi?

— Ne amcası? Sen, baban olduğuna şükret!...

Adama döndüm:

— Gördün ya birader, dedim, kabahat benim değil... Benim amcam yokmuş.

O sırada babam, annem, karım da odaya geldiler. Adam:

— Her halde yanlış geldim, dedi.

— Siz kimi arıyordunuz?

— Osman Acar adında birini. Cebinden notlar çıkardı:

— Babasının adı Hâdi, annesi Mihriye... 1331 doğumlu.

— Tamam benim... Ama benim amcam yok...

Notları arasından bir çocuk fotoğrafı çıkardı:

— Bu siz değil misiniz?

Annem resme baktı:

— Aaa... Osmanın küçüklüğü, dedi, nerden aldınız bunu?

— Amcası verdi.

Babama döndüm:

— Baba iyi düşün, dedim, sakın amcamı unutmuş olmayasın?...

Babam:

— Ben annemin ilkiyim, dedi, beni doğururken ölmüş zavallı...

Adam anlatmağa başladı:

— Adım Gâlip... Amerikada ticaretle meşguldüm. Amcanız Cafer, iyi ahbabımdı. Ölürken baş ucunda idim. Bütün bu vesikaları bana verdi. Ben, dedi, kırk beş senedir, memleketimden ayrıyım. İstanbulda kardeşim var, kardeşimin oğlu Osman var. Belki Osman, yahut onun çocukları sağdır. Bütün servetimi yiğenim Osman'a bırakıyorum.

Son sözleri bu oldu. Amerikan makamları, Cafer'in mirası yiğenine bıraktığına şahitlik ederseniz, miras kendilerine verilecektir, diye, işte bu vesikayı verdiler.

— Miras ne kadar?

— 300 milyon dolar!...

Annem, babama:

— Bey, dedi, hatırladın mı, sen bana Amerikada bir kardeşin olduğunu hep söylemez miydin?

Babam:

— Haaa... tamam, dedi, vah kardeşim vah Cafercim, vah vah!...

Diye ağlamağa başladı.

Gâlip Bey:

— Bir yanlışlık olmasın, belki de siz değilsiniz, dedi.

Eteğine yapıştım:

— Deli misin birader, dedim, insan amcasını bilmez mi?

Annem de gittikçe amcamı daha iyi tanıyordu.

— Ben de hayâl meyâl hatırlıyorum, dedim.

Babam:

— Tabii hatırlarsın, dedi. Amerikaya giderken sen eşek kadardın.

Gâlip Bey:

— Sizi rahatsız ettim, dedi, ben bir otele yerleşeyim, sonra yine görüşürüz.

— Aman efendim, siz ta Amerikadan zahmet edip bizim için gelmişsiniz. Hiç otele bırakır mıyız?

Karıma bağırdım:

—Salak salak ne duruyorsun? Gâlip Beyin bavullarını yerleştir. Anne, kahve yapsana...

Gâlip Bey, eve yerleşti. İki gün sonra da, bizim miras havadisi etrafa yayıldı, gazetelerin diline düştü.

Osman Acar adında sülâleden dar gelirli bir vatandaş, Amerikada ölen amcasının 300 milyon dolarlık mirasına kondu.

Dünyanın durumu birdenbire düzeldi. Bakkal:

— Aman Osman Bey, diyor, üç beş kuruş borcun var, diye sakın üzülme. Dükkân benim değil, senin...

Kasap :

— Paranın ne ehemmiyeti var be Osman Bey? diyor, senin gibi namuslu adama fedâ olsun...

Manavı öyle, sütçüsü öyle, terzisi , kunduracısı öyle...

Bir rahat geçinmeğe başladık ki... Hemen bir istifâ dilekçesi yazıp, müdürün burnuna uzattım.

Gazeteciler röportaja geliyorlar:

— Beyefendi; 300 milyon dolar, yâni iki milyar Türk lirasından fazla .. Bu para ile ne yapacaksınız?

— Hükûmete borç vereceğim, diyorum, ama, yalan, ilk işim şu karıyı boşamak.

Babam bir çiftlik alalım, diyor, annem apartman istiyor.

Oldum olası enayi olan karım, ömrünce çamaşır çitelemekten imanı gevremiş, aman ben çamaşır makinesi isterim, bir de buz dolabı alalım, komşuları çatlatalım, diyor.

İstediğimiz yerden, istediğimiz kadar faizle para kaldırıyoruz. Merhum amcam için her cuma bir câmide mevlit okunuyor, ruhuna lokmalar dökülüyor, helvalar yapılıyor.

— E Gâlip Bey, artık şu paraları alalım, dedim.

— Evet ama, dedi, ben sizin için Amerikadaki işimi bozdum, buralara geldim. Bu iş âdi bir komisyonculuk olsa, yüzde dört kanunî hakkımdır. Ben de yüzde on isterim.

Vay anasını, komisyon 30 milyon dolar ediyor.

Aile meclisi toplandık. Babam:

— Bir iki bin lira verelim... dedi.

Zavallı babamın ölçüsü, binden yukarı çıkmıyr.

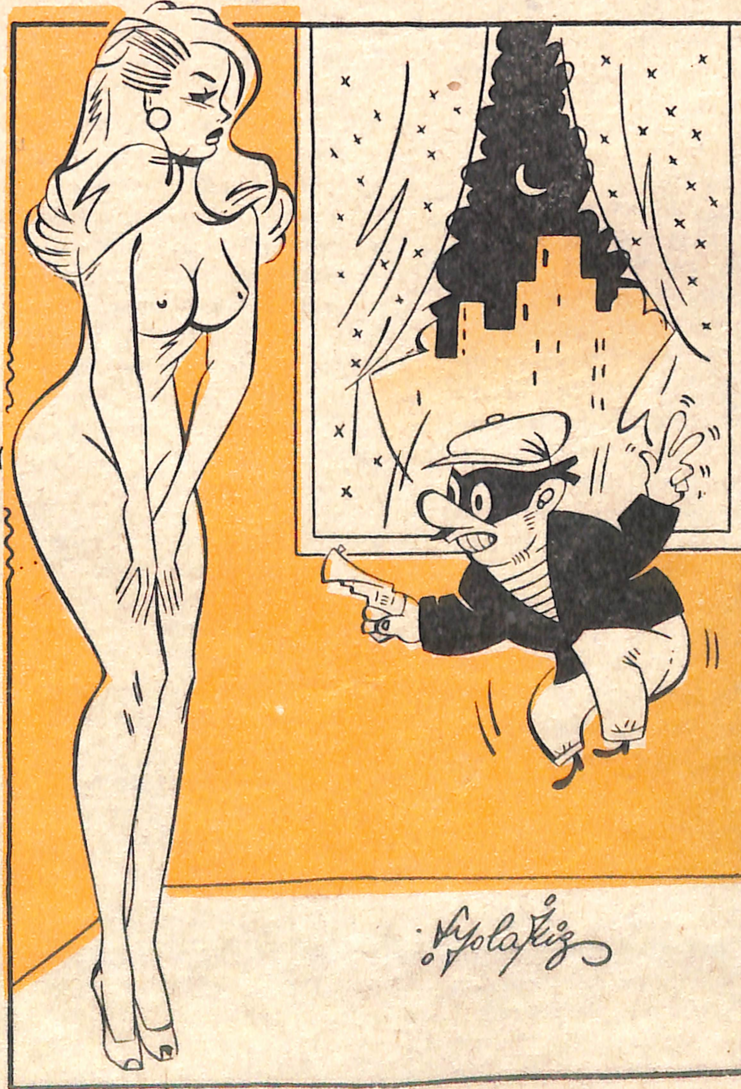
Annemin milyona, milyara hiç aklı ermediğinden, sırf pazarlık etmiş olmak için:

— Otuz milyon çok; hadi 20 milyar verelim, o da razı olsun!. diyor.

Karım da:

— On para bile vermem! deyince:

— Sen sus be, diye tersledim,



Hırsız — Eller yukarı!..

(Yolal İkiz)

Ötme Bayım!

Bayım, niçin böyle feryad edersin?
Ötme bayım ötme, radyoyu deldin!
Bülbül gibi şakır diller dökersin,
Ötme bayım ötme, radyoyu deldin!

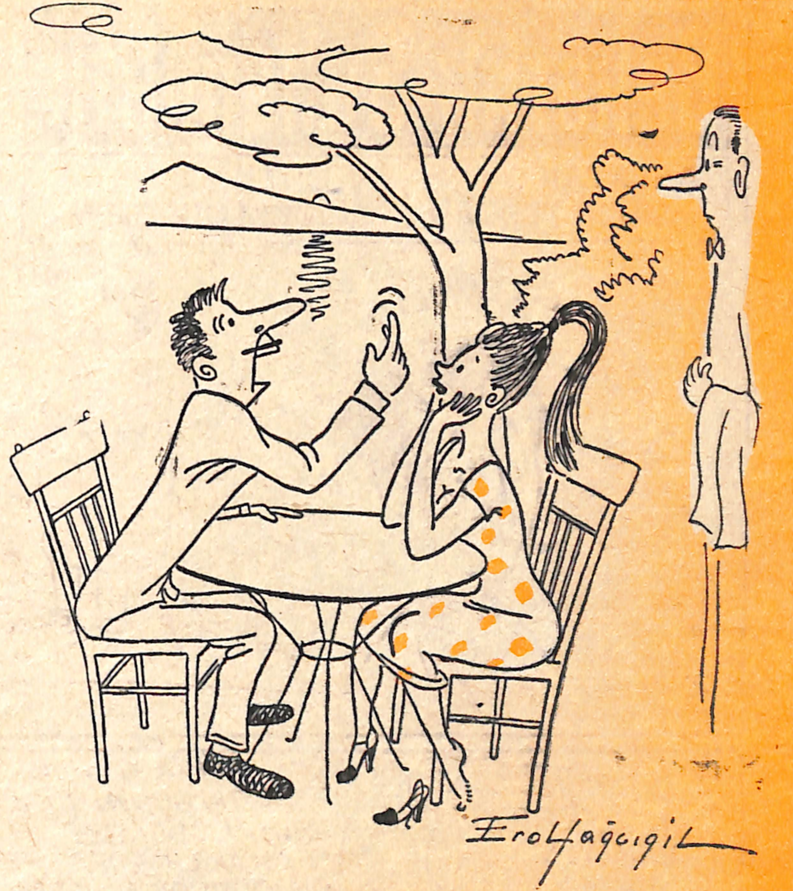
Uçan kuşa senin de mi borcun var?
Çiğ mi yedin, karnında sancın mı var?
Söyle yoksa bir kuyruk acın mı var?
Ötme bayım ötme, radyoyu deldin!

Yoksa benim gibi karnın mı açtı?
Açlıktan mı karın bırakıp kaçtı?
Yüreğime sözlerin ateş saçtı.
Ötme bayım, ötme, radyoyu deldin!

Demecinle sen bizleri avuttun,
Dinleyeni yoluk kazla bir tuttun,
Öttün, öttün, en sonunda uyuttun,
Ötme bayım, ötme, radyoyu deldin!...

Vermedin mi apartman kirası,
Yoksa yok mu, elektrik parası?
Nedir derdin, söyle a kör olası!...
Ötme bayım, ötme, radyoyu deldin!...

FALAN _ FİLÂN



— Garson!.. Bize bir tavla!..

(Erol Yağcıgil)

senin mi amcan öldü, yoksa benim mi?

Pazarlık pazarlık, Gâlip Beyi 20 milyona razı edene kadar göbeğim çatladı. Gâlip Bey, Amerikaya gidecek, bizim işleri yapacak, paraları alıp dönecek. Bir de kendisine vekâletname verdim.



Babamın memlekette arazisi var, onları sattık. Annem, babasından kalan evi sattı. Karım da, bileziklerini, küpesi, yüzüğü neyi varsa sattı. Sağdan soldan da ekleştirdik, Gâlip Beye 40 bin lira kadar yol ve masraf parası denkleştirip Amerikaya yol cu ettik. Artık Gâlip Beyden haber bekliyoruz.

Üç gün sonra, bizim gazetelerde Gâlip Beyin resmi... «Meşhur bir dolandırıcı nihayet yakayı ele verdi.»

Meğer yine bir miras dalgasıyla bir sürü adamı kafese koymuş. Başkalarının da kazıklanması hoşuma gitti. Sersemlik etrafa dağılınca, insanın yükü hafifliyor da, biraz teselli buluyor.

Kalktım, Gâlip Beyi hapishanede ziyarete gittim:

— Ulan be Gâlip Bey, dedim, bula bula kazıklıyacak beni mi buldun? Şimdi uçan kuşa borçlandım. İşimden oldum. Bana ne düşmanlığın vardı? Ben sana ne yaptım?

Gâlip Bey, hapishanenin telleri arkasından:

— Ben sana az bile yaptım, dedi, sen unuttun ama ben unutmadım, bir gün tramvayda sen benim nasırıma basmıştın!...

Nasırına bastım mı, basmadım mı bilmem ama, şu Gâlip Beyin bile bir vicdanı var. O bile vicdanını susturmak için, ken dini haklı bulacak bir sebep uydurmuş!...

AÇIK ARTTIRMA

Açık arttırma ile satış yapılan bir yerde bir de çok güzel papağan satılıyordu. Kuşları çok seven bir adam onu almak kararı ile ilk hamlede yüz lira teklif etti.

Bir ses:

— İki yüz, dedi.

Beriki üç yüze çıktı.

Ayni ses tekrar arttırdı.

— Dört yüz...

Böylece bin liraya kadar sonra, kuş, kuş meraklısı adamın üstünde kaldı. adamcağız eve geldiği zaman pişman olmuş gibi idi. Kuşa yaklaşarak:

—Bana kaça mal olduğunu, biliyor, musun sen?.. diye sordu:

Papağan hemen cevap verdi:

— Bilmez olur muyum... Seninle beraber arttıran bendim.

□

ÖP BABANIN ELİNİ

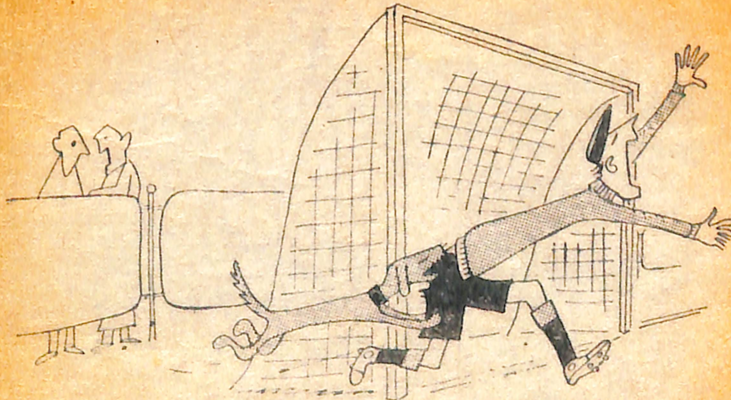
Avukat Rasim Cenani'nin evine hırsız girmişti. Rasim, uyku sersemi, gürültüyü duyunca hemen elini komodin çekmesine attı, bir tabanca aldı ve gürültü gelen odanın kapısını açtı:

— Davranma, eller yukarı, çabuk...

Hırsız, Rasim'in ikisi kadar bir herifti. Tam o sırada, arkadaki kapıdan, avukatı noğlu ağlayarak içeri girdi:

— Baba... ver Allahı seversen şu benim mantar tabancasını!..

□



— Çok zeki hayvan... «Kedi kaleci» olduğunu hemen anladı!..

(Nehar Tüblek)

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TEKCAN

ÇIZEN : YALÇIN ÇETIN















(Devam edecek)

— Teşekkür ederim, ama, bu kadar sokulmayın, uzaktan meşhur yapın.

Dedim.

Fena halde bozuldu:

— Karşınızda nasıl aptallaştığımı görüyor musunuz? Elim, ayağım çarşafa dolaşıyor, dedi.

— Biraz kendinize gelin!..

— Size âşık oldum. Elimde mi?

— Bu imkânsız...

Kaşlarını çattı:

— Hanımefendi, kendinizi pek ağıra satıyorsunuz. Burası câmi değil, meşûûr randevucu Şâfiyânımın evi... Siz de herhalde bu odaya namaz kılmağa gelmediniz?

Adamın hakkı vardı.

— Biz paraları beş beş Şâfiyânımın avucuna saydık da, ööölе bu eve girdik. Hadi bakalım, naz lanma!.. diye bağırdı.

Demek ki, Şâfiyânım, benim için adamlardan para almıştı. Bak tım ki, papuç pahalı:

— Beyefendi dedim, ben de sizi nâzik, centilmen bir erkek zannetmiştim. Bir kadının bir parça naz etmek, cilve yapmak hakkı değil mi? Ben de size ciddî olarak bağlanmak istiyorum.

— Affedersiniz, dedi, âşıklığımın şiddetinden ne yaptığımı bilmiyorum.

Elimi avuçlarına alıp öptü:

— Siz, dedim, benim bu evde olduğuma bakmayın. İlk defa böyle yere geliyorum. Başka şey için değil, sinema artisti olmak için geldim.

İki elimi yüzüme kapayıp ağlamağa başladım:

— Demek ki, beni tuzağa düşürmüşler.

Hayri bey:

— Üzülmeyin hanımefendi, dedi. Saatine baktı, iki buçuk...

— Burada mı kalacaksınız? diye sordu.

— Ne münasebet!.. dedim.

— Evinize kadar götüreyim mi?

— Memnun olurum.

— Şâfiyanım!.. diye bağırdı. İhtiyar kadın, uykulu gözlerle, bizi kalkmış, ayakta görünce:

— Ne o? Nereye, gecenin bu vakti? Kalmıyor musunuz? diye sordu.

Hayri bey:

— Gideceğiz!

Dedi. Kadının eline para tutuşturdu. İmamın kızı Cavidanla re jisör, görünürlerde yoktu.

Sokağa çıkınca bir arabaya atladık. Benim kendi arabam kaç gündür garajda idi.

Evin kapısına kadar geldik. Ay rılırken:

— Yarın, öğleden sonra beklerim!.. dedi.

— Gelirim!

Diye söz verdim.

Gayet plâtonik aşk numarası ile birbirimizden ayrıldık.

O yorgunlukla hemen uyuya



Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan : İlallah şerrinden



kalmışım. Gözümü açtığım zaman vakit öğleyi çoktan geçmişti. Gece çok içmiş olacağım ki, ağzımın içi paslıydı.

Bir zaman yatağın içinde, halimi düşündüm. Artık, ses sanatkârlığına da veda ediyor, film yıldızı oluyordum. Hayat, tesadüflerle dolu idi. Nereden nereye gitmiştim. Bütün bunlar hep Hûrinin yüzünden olmuştu. Bu herif nereye, hangi cehennemin dibine girmişti. Artık memlekette adımı duymıyan tek insan kalmamıştı. O hâlâ ortalarda yoktu.

Son ümidim filimdeydi. Çevireceğim filmde suratımı görürse, artık dayanomaz, kalkar gelirdi.

Yavaş yavaş kalktım, yıkandım. Makyajımı yaptım. Sokağa çıktım. Hayri beyin verdiği karta baktım.

Beyoğlu, Yeşilçam sokağı No. 506. Kapıdan girerken insana bir acayip geliyor. Fakat salona girince, insan, üstüste yığılmış pa halı eşyaların çokluğundan, bir koltukçu dükkânına girdim zannediyor.

Kapıdaki levhada «Aman Film» yazıyordu. İçeri girince, daha Hayri beyi sormağa vakit kalma dan, karşıdaki masada oturan bir adam, sanki iş bulma bürosuna hizmetçilik aramak için gelmişim gibi, eliyle başka bir odayı gösterdi:

— İçeri buyurun!..

Dedi. Adam, iki ayağını, masanın üzerine atmış, millî Amerikan oturuşu pozisyonunda idi. Amerika ile dostluğumuzdanberi, erkeklerin bu Alameriken nezaketine alışmış olduğum için herifi kalp beşlik gibi bozmak lüzumunu duymadım.

Yandaki odaya geçtim. Burası büyük, geniş bir yerdi. İçerde kadın, erkek bir sürü genç, ihtiyar insan vardı. Sandalye bulanlar oturmuşlar, öbürleri ayakta kalmışlardı. Burada da, bir masadaki adam, odadakilere teker teker bir şeyler soruyor, defterine yazıyor, sonra oradan başka bir odaya geçiyorlardı. Etrafımdaki insanlara baktım. Hepsi de acayip acayip birer mahlûklardı.

Kalorifer radyatörünün yanında, bir delikanlı ile bir kızın ara sına düştüm. Delikanlı uzun boylu, saçları Apollon heykelinin saçları gibi önüne düşmüş, sakal favorileri çene kemiğine kadar uzun, fare kuyruğu bıyıklı idi. Beni yukarıdan aşağı süzdü. Gözü bende, elini pantalon cebine sokup, cebinin içinde bir şey arayıp da bulamıyormuş gibi bir müddet karıştırdıktan sonra:

— Siz de ilânla mı geldiniz?

Dedi.

— Ne ilânı?

Diye sordum.

Solumda, mabadini radyotöre dayanmış esmer kız:

— Ohoo, dedi, daha bunun bir şeyden haberi yok!

Kız, elindeki gazeteyi uzattı, bir ilân gösterdi.

— Okuyarak!..

İlânı okudum: «Artist aranıyor! Pek yakında çevrilecek üç büyük yerli film için, kadın erkek, her yaşta artist aranıyor. Müracaat:

Aman Film».

O zaman, bu büyük odayı dolduran kalabalığın, gazetedeki ilânla, artist olmağa koşan deliler olduğunu anladım. Hiç boznutuya vermedim:

— Evet, dedim, ben de artist olmak için geldim.

Delikanlı burnunu havaya kaldırdı:

— Evvelce hiç filmde oynadın mı? Diye sordu.

— Hayır! dedim.

Kız:

— Öyle ise zor! dedi.

— Siz oynadınız mı?

Bu sorum, ikisinin de pek tuhaflarına gitti. Genç kız, mavi bu lamaçla yağlanmış göz kapaklarını indirip, gözlerini süzerek:

— Tam otuz bir filmde rol aldım! dedi. «Yavrumun hıçkırıkları» filmini gördünüz mü?

Görmemiştim ama, görmediğimi söylesem, pek küçük düşecektim.

— Gördüm, dedim.

— İşte o filmde rakkase Cemile Melâli, sahnede dansederken, gazinodaki seyirciler arasında, soldaki masada ben de vardım. Hat tâ bira içiyordum. Sonra «Aşkımın Mezarlığı» filminde barda danseden kızlardan biri benim. «Günahsız Fahişenin bekâret kemeri» filminde, plâjda kumların üstünde... Şimdi tanıdınız değil mi?

Cevap vermeme fırsat bırakmadan delikanlı, sırtını döndü:

— Bak!.. dedi, arkadan bak, mutlaka tanıyacaksınız! Hani «Efelerin Altı okkası» filminde, otomobille kız kaçırıyorlardı ya... Arabadaki şoför bendim. Arkadan gözüküyordum. Enseme dikkatle bak!.. Nasıl, amorstan benzemiyor muyum? Ama ne filmdi..

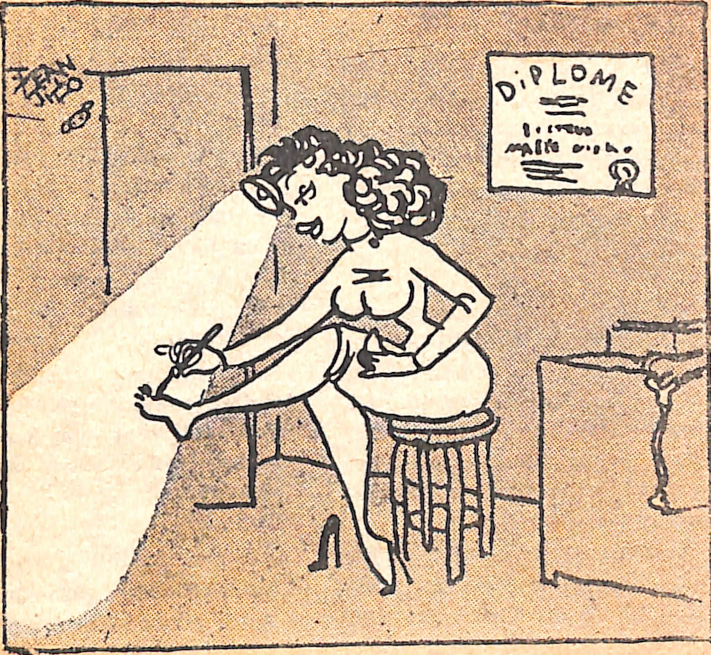
(Devam edecek)

AKBANK İKRAMİYELERİ
yarım milyon LİRA
EV
PARA
İRATLI
APARTMAN
HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI
HESABINIZDA HER ZAMAN İÇİN EN AZ 150 LİRA BULUNDURUNUZ



DÜNYA KARİKATÜRLERİ





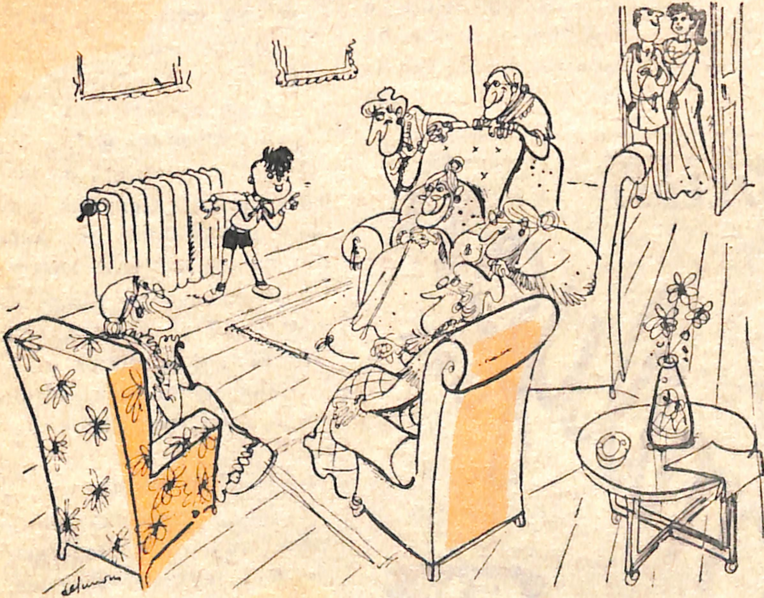
Göz hekimi bayan pedikür yapıyor!..

— Fransız —



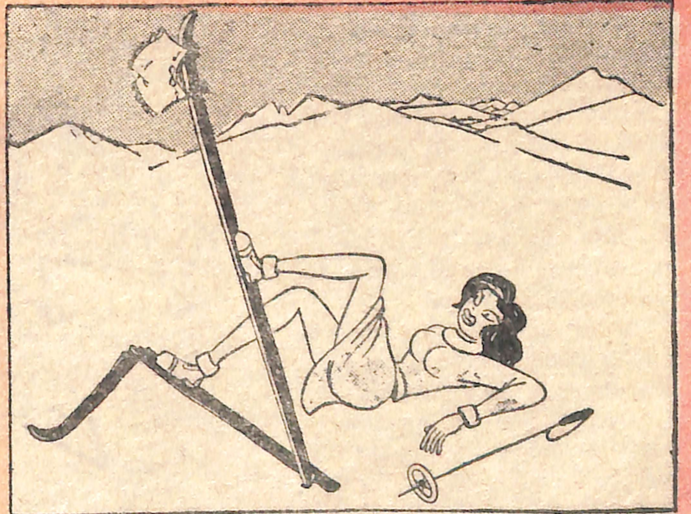
— O ihtiyar herifin nesini seviyorsun kuzum?
— Hayat sigortasını!..

— İtalyan —



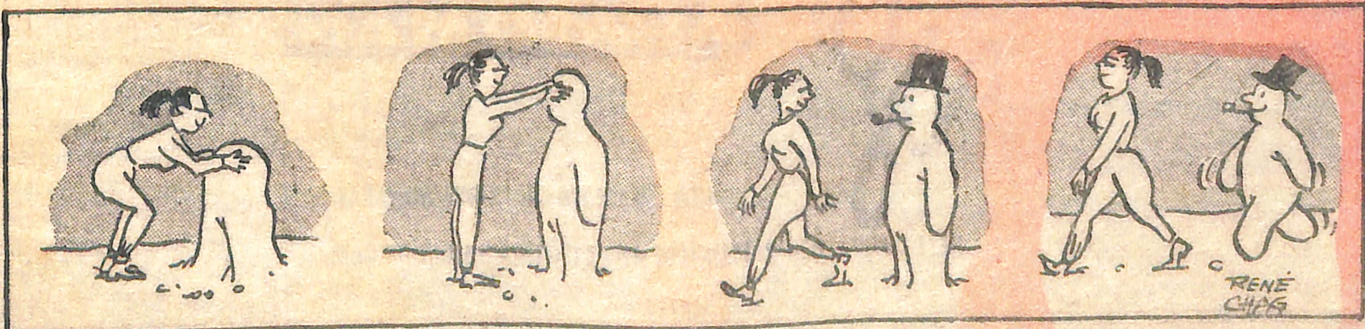
— Kaloriferin yanına sokulmıyalım. Bizim küçük yaramaz, mahallenin bütün ihtiyar ninelerini toplamış, onlara açık saçık hikâyeler anlatıyor!..

— İtalyan —



İMDAT!..

— Fransız —



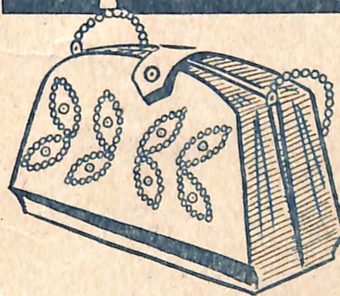
YAZISIZ!..

— Fransız —





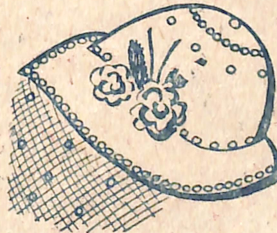
ŞENYÜZ



taklit İNCİLERİ...

Bu sene bütün dünyanın benimsediği YENİ BİR MODA Ayakkabı, elbise, kemer, bilezik, küpe, eldiven ve şapkalarda İNCİ kullanılıyor...

İNCİSİZ BİR KADIN, EKSİK VE YARIM BİR KADINDIR... ve memeketimizde en güzel işlemelik taklit İNCİLER toptan satış fiatına yalnız ŞENYÜZ müessesesinden temin edilebilir.



Fazla izahat için PARASIZ BROŞÜR isteyiniz

S. ŞENYÜZ MüessesEsi
Meşrutiyet Cad. No: 109/6
Tel; 45873 Tepebaşı / İstanbul.

Denizcilik Bankası
T.A.O.



DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya:
Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor demektir

T.C.
Ziraat Bankası

Vadeli, Vadesiz Tasarruf Hesapları 1955 İkramiye Tutarı

1.500.000 Liradır

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat âletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Seba Melikesi
Uçüncü baskısı çıktı

İdarehanemizden tedarik edebilirsiniz.
Klodfarer Cad. No. 3—10. Daire 3.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 2 - 10. Daire 3.
Telefon: 21311
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş



Akbaba

siyasî mizah gazetesi



— Bak, bizim patronun hediyesi... Çok kıymetli bir aile hâtırası imiş...
— Doğru... Düne kadar karısının parmağında idi!